

DRIFT

Neuharlingersiel – Schillig

Ons wacht deze dag een simpele taak. We hoeven slechts de vijftientig kilometer dijk te overbruggen, die ons scheiden van de monding van de Jade. Daar te Schillig zullen we een biertje drinken om vervolgens terug te keren naar ons vertrekpunt, alhier. Misschien zien we er wel wat tegen op, na de zware etappe van Neuharlingersiel naar Nessmersiel van gisteren. Vandaag verwachten we, om onduidelijke redenen een wat doodse tocht. De lucht is in elk geval grijs, al lijkt de wind wat minder. We bekijken de kaart. Ook die biedt weinig reden tot vreugde. Oostelijk van Neuharlingersiel bevindt zich slechts één dorp, uiteraard ook een Siel, Harlesiel. Verder is er slechts een kaarsrechte dijk tot aan de monding van de Jadebusen waar zich de vaargeul van en naar Wilhelmshaven bevindt. Daar zal ongetwijfeld weer het nodige te beleven zijn. Tot die tijd moeten we kilometers te maken.

Hoe anders is de werkelijkheid. Dat begint al direct buiten Neuharlingersiel, waar we op een bemoedigende mededeling stuiten:

Am Gottes Segen

Ist Alles gelegen.

We laten dit goed tot ons doordringen en voelen ons gesteund en beschermd.

De landaanwinning is hier nog steeds een serieuze aangelegenheid met goed onderhouden paalwerken en slik dat op dijkjes wordt gezet. Zal het ooit grasland worden? Zo vragen wij ons af. Tot die tijd is het in elk geval een goede rustplaats voor de wadvogels. Wij tellen even snel een kleine 2000 rosse grutto's.

Monumenten en zeker die van verdronken vissersmannen ontbreken helaas. Het enige monument is een wat groot uitgevallen kei die herinnert aan een nieuw gerealiseerde dijkhoogte van 8,70 m +.

Met de vogels gaat het ondertussen best. Er is een flinke trek richting het oosten, met name van boerenzwaluwen die laag over de begroeiing scheren. Verder spotten we zingende veldleeuweriken, ganzen, tureluurs en duizenden andere steltlopers. En dan op een laatste hoek kwelder, vlak voor Harlesiel, krijgen we een soort te zien waar we zo op hoopten: de velduil. Prachtig jagend boven de begroeiing. Wat een schoonheid: "Ik denk dat ik hem nog nooit in mijn leven zo mooi gezien heb.", laat Rob mij weten. En zo is het.

We doorkruisen Harlesiel, een niemanddallerig dorp aan een haventje. En ook hier ontbreekt het monument van de verdronken vissers. Misschien is het wel zo dat in een land dat zoveel verschrikkelijks heeft meegemaakt, die paar vissers er niet toe doen. Bouwden ze wellicht betere schepen, of waren ze voorzichtiger en bleven ze bij verwachte harde wind aan de wal? We weten het niet. Dan verwijzen borden naar een Denkmahl. Het zal toch niet? En inderdaad het zal niet. Geen herinnering aan welke visser dan ook. Het is allemaal heel verschrikkelijk. De gezamenlijk begrafenisondernemers uit de omgeving hebben de uitstrooiing van het as, sowieso een dubieuze activiteit, volkomen geperfectioneerd. Een keurige rij palen langs een loopbrug voert ons naar een platform met uniforme naamplaatjes in strakke rijen langs de randen. Er kan ook nog een bel worden geluid om de overledenen kenbaar te maken dat de achtergeblevenen er in elk geval nog zijn. Weg, weg van hier, zo snel mogelijk.

Op de kwelder ten oosten van het dorp treffen we nogmaals een velduil en ook voor het overige blijft het een geweldige vogelmiddag. Verder vergapen we ons aan vliegtuigjes die laag over komen scheren. Direct achter de dijk bevindt zich een vliegveldje. Vandaar kun je in pak weg een kwartier naar Wangerooze vervoerd worden. Per twee of drie stappen de passagiers in. De bagage wordt in een zijvak gepropt, alsof de kofferbak van een oude auto wordt volgestouwd. En men vliegt. Er is flinke belangstelling te oordelen naar de aanhoudende vliegbewegingen. Wij zouden het veerbootje prefereren, maar het blijft een wonder dat vliegen.

Hierna hebben we slechts oog voor onze gevederde vrienden. We zijn de hele dag omringd door groepen vinkachtigen die maar een ding lijken te willen: op naar het oosten en dan naar Scandinavië. Voortplanten. Wat toch een krachtige emotie. En ook op de kwelder is het goed vogelen. Zwarte ruiters, wintertalingen, pijlstaarten, slobeenden, kiekendieven die prooi doorgeven. En dan, zoals steeds vaker op onze tochten, een fel jagende slechtvalk. Dat allemaal boven een gevarieerd landschap met veel open water. In een rietkraag een blauwborst en iets kleins dat we op een paapje houden.

Erg opschieten doen we dan ook niet. Al verandert dat wel op enig moment. Kennelijk vond men het na een paar kilometer, van ongerepte kwelder welletjes met al die natuur en moest het land de mens, zeg maar de boer weer tot dienst zijn. Het gewas is groener. Diepe ontwateringsloten lopen kaarsrecht vanaf de dijk richting open water. Onmiddellijk is het een stuk minder met de vogels, al pesten we nog wel drie Tapuiten op. Dit als een soort van afscheid. Het wandeltempo kan weer omhoog.

Aan de horizon schuiven ondertussen enorme containerschepen voorbij en ook ontwaren we de hoogbouw van Schillig. Maar ook de vele kilometers van de dag van gisteren laten zich voelen. Een grote vermoeidheid en stramheid der ledematen, met name de benen, speelt op. We zijn klaar voor vandaag en dienen nog slechts een lift terug naar Neuharlingersiel te veroveren. Dat valt nog lelijk tegen. Zeven kilometer lang wandelen, of beter strompelen, we langs een doorgaande weg. Gevoelsmatig leggen we de afstand van een volledige marathon af. Het liften levert niets op en we komen eerst weer bij zinnen, als we op het terras van café Sieltor een biertje nuttigen en een taxi laten bellen. Tot aan het moment dat deze verschijnt, genieten we van een biertje en van roeken die in hoge bomen een hoop lawaai maken en waarvan de nesten kalm heen en weer wiebelen in de wind.

tekst: theo bakker
foto's: rob strietman